

S T A T U T

zabezpieczenia na wypadek bezrobocia robotników przedsiębiorstwa „Państwowe Zakłady Tele- i Radjotechniczne w Warszawie”, wydany przez Ministra Poczty i Telegrafów w porozumieniu z Ministrem Opieki Społecznej na podstawie § 2 ust. 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 czerwca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 57, poz. 546).

§ 1.

Uprawnienia, określone niniejszym statutem, służą robotnikom, podlegającym obowiązkowi zabezpieczenia na wypadek bezrobocia w myśl ustawy z dnia 18.VII. 1924 r. w brzmieniu ogłoszonym rozporządzeniem Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 24 czerwca 1932 r. (Dz. U. Nr. 58, p. 555).

§ 2.

Świadczenia na wypadek bezrobocia służą robotnikowi, jeżeli odpowiada następującym warunkom:

- 1) jeżeli stosunek najmu pracy został rozwiązany:
 - a) przez robotnika — z winy pracodawcy (art. 15 i 17 rozporządzenia o umowie o pracę).
 - b) z powodu wypadku niezawinionego przez robotnika,
 - c) z powodu choroby trwającej dłużej niż 4 tygodnie,
 - d) z powodu upływu czasu, na który umowa była zawarta,
 - e) z powodu wypowiedzenia umowy o pracę przez pracodawcę bez winy robotnika;
- 2) jeżeli podlegał obowiązkowi zabezpieczenia na wypadek bezrobocia co najmniej przez 26 tygodni w okresie 12 miesięcy przed dniem zgłoszenia prawa do zasiłku, przyczem:
 - a) za tydzień uważa się 6 dni pracy z tem, że przypadające na dzień pracy święto zalicza się jako dzień pracy,

b) czas spędzony w służbie wojskowej oraz czas choroby, stwierdzonej świadectwem Ubezpieczalni Społecznej, bądź lekarza powiatowego, stanowi przerwy, o które przedłuża się okres 12 miesięcy,

c) bezrobotnemu, który pozostawał w stosunku najmu pracy w zakładzie, objętym obowiązkiem zabezpieczenia w Funduszu Pracy, zaś później lub wcześniej w zakładzie, objętym zabezpieczeniem we własnym zakresie, a także bezrobotnemu, który pozostawał w stosunku najmu pracy w różnych zakładach, zabezpieczających robotników we własnym zakresie, zalicza się czas zatrudnienia we wszystkich wymienionych zakładach pracy do wspomnianego wyżej czasokresu 26-tygodniowego;

3) jeżeli ubiegający się o zasiłek robotnik przedstawił dokument stwierdzający, że zarejestrował się jako bezrobotny w Wojewódzkim Biurze Funduszu Pracy, jego ekspozyturze, lub instytucji zastępczej i w ciągu 10 dni od dnia zarejestrowania nie otrzymał pracy, a przy każdej następnej wypłacie zasiłku — zaświadczenie tego biura o zgłoszeniu się do kontroli, stosownie do regulaminu wspomnianego biura;

4) jeżeli złożył zaświadczenie właściciela, lub rządcy domu, bądź też właściwego biura meldunkowego o ilości osób pozostających na wyłącznym utrzymaniu bezrobotnego, z zaznaczeniem stosunku rodzinnego w zrozumieniu art. 13 ustawy z dnia 18.VII. 1924 r. o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia, jak również oświadczenie, podpisane własnoręcznie, że poza zarobkiem z pracy najemnej nie posiada żadnych innych źródeł utrzymania, względnie, że przeciętny tygodniowy dochód z tych i innych źródeł w okresie ostatnich 13 tygodni nie przekraczał 6-dniowego przeciętnego zarobku dziennego w tymże okresie.

§ 3.

Wykluczeni od prawa do zasiłku są bezrobotni:

1) w czasie pobierania zasiłków, przysługujących im z tytułu ubezpieczenia na wypadek choroby, jak również po ich wyczerpaniu, jeżeli nadal jest niezdolny do pracy i z tego powodu nie może być zarejestrowany w Wojewódzkim Biurze Funduszu Pracy, jego ekspozyturze, lub instytucji zastępczej,

2) pozbawieni pracy wskutek strajku w czasie jego trwania,

3) zwolnieni z pracy z powodów, zezwalających na zwolnienie bez wypowiedzenia,

4) zwolnieni na skutek inwalidztwa, które powoduje niezdolność do pracy,

5) którzy sami z przyczyn nieuzasadnionych rozwiązali stosunek najmu pracy,

6) którzy nie przyjęli odpowiedniej pracy, wskazanej im przez P. Z. T. lub Wojewódzkie Biuro Funduszu Pracy, jego ekspozyturę lub instytucję zastępczą.

§ 4.

Prawo do zasiłku trwa najwyżej w ciągu 13 tygodni w ciągu jednego roku, licząc od dnia pobrania pierwszego zasiłku tygodniowego.

§ 5.

Prawo do zasiłku rozpoczyna się:

1) dla robotników, zwolnionych po upływie dwutygodniowego wypowiedzenia, lub za dwutygodniową odprawą, po upływie tych 2 tygodni i 10 dni od dnia zarejestrowania się w Wojewódzkie Biuro Funduszu Pracy, jego ekspozyturze, lub instytucji zastępczej;

2) dla robotników, zwolnionych z powodu przedłużającej się choroby — po upływie 10 dni

od dnia zarejestrowania się w Wojewódzkie Biuro Funduszu Pracy, jego ekspozyturze, lub instytucji zastępczej.

W okresie 1 roku, w ciągu którego bezrobotny ma prawo do zasiłku, w razie przerwy w wypłacie wskutek pobierania zasiłku z Ubezpieczalni Społecznej — wypłata wznawia się po upływie 10 dni od dnia ponownego zarejestrowania się w Wojewódzkie Biuro Funduszu Pracy, jego ekspozyturze lub instytucji zastępczej.

§ 6.

Zasiłek wypłaca się w takiej wysokości, w jakiej bezrobotny pobierałby zasiłek, gdyby był zabezpieczony w Funduszu Pracy.

§ 7.

Wypłata odbywa się zdołu za każdy ubiegły tydzień roboczy, w dni określone.

§ 8.

Prawo do zasiłku ustaje:

1) po upływie okresu czasu, przepisane go dla wypłaty zasiłku,

2) z dniem, w którym bezrobotny otrzymał pracę,

3) jeżeli nie przyjmie odpowiedniej pracy, ofiarowanej mu przez P.Z.T., lub Wojewódzkie Biuro Funduszu Pracy, jego ekspozyturę, lub instytucję zastępczą.

§ 9.

Statut obowiązuje z dniem ogłoszenia w Monitorze Polskim.

Minister Poczty i Telegrafów:

(—) E. Kaliński.